

การพัฒนาตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา

Development of Honesty Indicators for Elementary School Students

สมรืน สิทธิยา¹, ประวิต เอราวรรณ์²

Somruean Sitthiya¹, Prawit Erawan²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ด้านความซื่อสัตย์สุจริตและเพื่อสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 ที่มีคุณภาพ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 600 คน ซึ่งได้มาด้วยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถามพฤติกรรมบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์สถิติพื้นฐานและการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบเชิงยืนยันมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทุกด้านมีค่าเป็นบวก ตั้งแต่ 0.862–0.953 มีนัยสำคัญทางสถิติ .01 ทุกค่า โดยค่าน้ำหนักองค์ประกอบเรียงจากมากไปหาน้อยคือ องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อบุคคลอื่น ความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ ความซื่อสัตย์สุจริตต่อชุมชนและสังคม และ ความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง มีน้ำหนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.953, 0.946, 0.923 และ 0.862 ตามลำดับ ซึ่งในแต่ละองค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตด้านต่าง ๆ มีความแปรผันร่วมกับองค์ประกอบตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริต นั่นคือ องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อบุคคลอื่น มีความสำคัญมากที่สุด ขณะที่องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเองมีความสำคัญต่อความซื่อสัตย์สุจริตน้อยที่สุดดัชนีวัดระดับความกลมกลืนระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ได้ค่า $\chi^2/df = 109.178$ $P = 0.0626$ ที่องศาเสรี (df) 88 ค่า CFI = 0.998 ค่า RMSEA = 0.020 ค่า SRMR = 0.016 ค่า $\chi^2/df = 1.2406$ แสดงว่าโมเดลมีความตรงเชิงโครงสร้าง และได้แบบวัดความซื่อสัตย์สุจริตที่ประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบ 96 ข้อคำถามที่มีคุณภาพ

คำสำคัญ: ตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริต

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹ M.Ed. Candidate in Research and Evaluation Faculty of Education, Mahasarakham University

² Faculty of Education, Mahasarakham University

Abstract

Promotion of learner to be honest is an important thing which can cause organization of learning in the school and can develop learners in term of desired characteristics can live with others happily. Thus this study aimed to develop indicators of the honest and make questionnaire in honest. The sample consisted of 600 second interval students under the Office of Nongbualamphu Educational Service Area Zone 2 for quality in the second semester of the academic year 2014, obtained using the multi-stage random sampling technique. The instruments were an open-ended questionnaire and a questionnaire on indicators of the honest for second interval students. The collected data were analyzed by using the basic statistics. The exploratory factor analyses were analyzed by using a statistical package.

The result of the study revealed that the confirmation factor had weights of a indicators of the honest for second interval students were ranging 0.862- 0.953 at the .01 level of significance. The component weights were in this order from the most to the least weights: the honest to other people, the honest to themselves, the honest to responsibility, the honest to community and the honest to themselves social with component weights of 0.953, 0.946, 0.923 and 0.862, respectively. Each components of the honest in different aspects had covariance with the honest indicators of second interval students. That was, the component in terms of the honest to other people had the most importance while the component in terms of the honest to community and social had the least importance of the honest. There was the goodness of fit index between the model and the empirical data with Chi-square of 109.178, P - value = 0.0626 at degrees of freedom (df) of 88, CFI = 0.998, RMSEA= 0.020, SRMR= 0.016 and $\chi^2/df = 1.2406$ showing that the model had a construct validity and there were questionnaires in honest that had 4 components and 96 items of questionnaires.

Keywords: Honesty indicators

บทนำ

พฤติกรรมหรือตัวบ่งชี้ที่บ่งบอกว่าใครมีความซื่อสัตย์สุจริต มีหลายท่านกล่าวไว้แตกต่างกัน (ประไพ ประดิษฐ์สุภาวาร์, 2557: ออนไลน์) กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงถึงความซื่อสัตย์ซึ่งแบ่งพฤติกรรมที่แสดงออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. กายสุจริต เป็นความสุจริตทางกาย ทำสิ่งที่ดี

งามถูกต้อง ประพฤติชอบด้วยกายละเว้นการบีบคั้น เบียดเบียน มีเมตตากรุณา ช่วยเหลือเกื้อกูล สงเคราะห์กัน เคารพสิทธิในทรัพย์สินของกันและกัน

2. วาสุจริต เป็นความสุจริตทางวาจา ประพฤติชอบด้วยวาจา ละเว้นการพูดเท็จ คำหยาบ รวมถึงละเว้นจากการพูดเหลวไหลเพื่อเจ้า พูดแต่คำจริง
3. มโนสุจริต เป็นความสุจริตทางใจ ประพฤติชอบ

ด้วยใจ มีความเห็นถูกต้อง เป็นสัมมาทิฐิ เข้าใจในหลักกรรมว่า ทำดีมีผลดี ทำชั่วมีผลชั่ว รู้เท่าทันความจริงที่เป็นธรรมชาติของโลกและชีวิต มองเห็นความเป็นไปตามเหตุปัจจัย นอกจากนี้ (แจ่มลิริ ศรีภูไฟ, 2551: 14) ยังแบ่งประเภทของความซื่อสัตย์เป็น 4 ประเภท คือ 1. ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง เช่น การมีความรู้สึกรับผิดชอบชีวิต การมีความละเอียดเกรงกลัวต่อการกระทำผิด 2. ความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่น มีลักษณะพฤติกรรม เช่น การมีความจริงใจต่อผู้อื่น การไม่กล่าวคำเท็จต่อผู้อื่น การรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อื่น 3. ความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ มีลักษณะพฤติกรรม เช่น มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ที่ตนทำ หรือได้รับมอบหมาย และทำให้ดีที่สุด 4. ความซื่อสัตย์ต่อหมู่คณะ มีลักษณะพฤติกรรม เช่น การไม่คิดประทุษร้ายต่อหมู่คณะ การรักษาความสามัคคีในหมู่คณะ จะเห็นว่ามืองค์ประกอบที่แตกต่างกันในการที่จะบ่งชี้ว่าใครมีความซื่อสัตย์สุจริต และมีความซื่อสัตย์สุจริตในระดับใด

ความจำเป็นในการศึกษาตัวบ่งชี้คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 คือ ต้องนำผลการประเมินไปประเมินการผ่านเกณฑ์ในระดับชั้นของนักเรียน ซึ่งครูแต่ละท่านที่ทำการประเมินก็จะมีรูปแบบและเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินแตกต่างกัน ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้ผลการประเมินคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ความซื่อสัตย์สุจริตมีความสำคัญต่อมืองค์ประกอบและตัวชี้วัดที่ชัดเจน จึงจะวัดได้สมบูรณ์ จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจพัฒนาตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริตขึ้น เพื่อให้สถานศึกษาหรือครูผู้สอนนำตัวบ่งชี้ที่ได้นี้ไปใช้ในการวัดพฤติกรรมความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนได้ตามความเป็นจริง ในการพัฒนาตัวบ่งชี้ขึ้นนี้มีเทคนิคที่สามารถใช้พัฒนาตัวบ่งชี้ที่หลากหลาย

เทคนิคด้วยกัน

การสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์ที่ผ่านมามีส่วนมากผู้วิจัยจะสร้างขึ้นเอง ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่ผ่านมามีพบว่า 1) อุไร บุญทน (2545: 28-31) ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาแบบวัดความซื่อสัตย์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นการสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์ขึ้นมาเองตามคำนิยามและพฤติกรรมบ่งชี้ นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 3 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นการตรวจสอบคุณภาพรายข้อ ครั้งที่ 3 เป็นการตรวจสอบคุณภาพทั้งฉบับและหาคะแนนเกณฑ์ปกติ และเขียนคู่มือการใช้ ซึ่งผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ มีลักษณะเป็นข้อความ แบบวัดความซื่อสัตย์มี 6 ด้าน จำนวน 90 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก มีคะแนน 1-3 2) บุญยฤทธิ์ มัทราวงศ์ (2546: 44-45) ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดมหาสารคาม เครื่องมือเป็นการสร้างแบบทดสอบ 4 แบบ จำนวน 4 ฉบับ โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ฉบับที่ 1 เป็นแบบเลือกตอบ โดยผู้วิจัยสร้างเอง จำนวน 25 ข้อ วัดความรู้เชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบวัดทัศนคติเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ ตามแบบสเกลวัดเจตคติของลิเคิร์ท จำนวน 35 ข้อ ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ เลือกตอบที่ข้อความมีลักษณะเป็นสถานการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรม แล้วเลือกการตัดสินใจตามเหตุผลของตัวเลือก โดยยึดระดับจริยธรรมตามแนวปรัชญาและวัฒนธรรมไทย 4 ระดับ จำนวน 25 ข้อ ฉบับที่ 4 แบบทดสอบวัดพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์โดยผู้วิจัยสร้างเอง จำนวน 25 ข้อ 3) แจ่มลิริ ศรีภูไฟ (2551: 43) ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาแบบวัดความ

ข้อสัถยและแบบวัดความประหยัดสำหรับนักเรียน การศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 3-4 เป็นการสร้าง แบบวัดความซื่อสัตย์ขึ้นมาเอง จำนวน 76 ข้อ นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 3 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เป็นการตรวจสอบคุณภาพราย ข้อ ครั้งที่ 3 เป็นการตรวจสอบคุณภาพทั้งฉบับ และหาคะแนนเกณฑ์ปกติ ของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 3-4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามนิยามปฏิบัติการ ซึ่ง ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ มีลักษณะเป็น ข้อความ แบบวัดความซื่อสัตย์มี 4 ด้าน คือ ด้าน ความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ต่อบุคคลอื่น ต่อหน้าที่ และต่อหมู่คณะ จำนวน 76 ข้อ ใช้มาตราการ ประเมินค่า 6 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ค่อน ข้างจริง ค่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด โดย อ้างอิงจาก บุญยฤทธิ์ มิตราววงศ์ (2546: 48) 4) ธราวภรณ์ คำอุ่น (2552: 35) ทำการศึกษา ค้นคว้าเรื่องการสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ด้านความซื่อสัตย์ สำหรับนักเรียนช่วง ชั้นที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 เป็นแบบวัดชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก มี คะแนน 1-3 ใช้วัดความซื่อสัตย์ 4 ด้าน จำนวน 35 ข้อ เครื่องมือสร้างตามแนวคิดของกองวิจัย ทางการศึกษา ลักษณะของแบบทดสอบเป็นรูป แบบของการตัดสินใจปฏิบัติ 3 ตัวเลือก โดยมี สถานการณ์บังคับ ซึ่งผู้วิจัยประยุกต์มาจากการ ให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของโคลเบอร์ก 5) พวงพันธ์ โปธิศรี (2555: 35) ทำการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความ ซื่อสัตย์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็น ข้อสอบแบบเลือกตอบรูปแบบเชิงสถานการณ์ชนิด เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยผู้วิจัย สร้างขึ้นเอง จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การศึกษา ค้นคว้าเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์ ซึ่ง เป็นเครื่องมือวัดพฤติกรรมด้านจิตพิสัยจะเป็นใน รูปของการวิจัยเชิงทดลองทั้งหมด โดยส่วนมาก จะกระจายไปหลาย ๆ รูปแบบ เช่น แบบตรวจสอบ

รายการ มาตราส่วนประมาณค่า และแบบวัดเชิง สถานการณ์ จากทั้งหมด 5 รูปแบบ (พิชิต ฤทธิ์ จรุง, 2552: 65-76) การวิจัยในครั้งนี้จะใช้แบบ มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งเป็น ที่นิยมใช้กันมากในการนำมาพัฒนาในการสร้าง แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบวัดคุณลักษณะ ต่าง ๆ ในงานวิจัย เพราะเป็นการวัดที่กำหนด กรอบหรือแบ่งระดับของเกณฑ์ในการวัด เพื่อบอก ให้ทราบว่า ผู้ที่ถูกวัดอยู่ ณ จุดใด นักเรียนที่ใช้ใน การวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาซึ่งเหตุผล ที่ผู้วิจัยเลือกใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนในระดับ ชั้นประถมศึกษา ตามทฤษฎีของ ฉอน เพียเจต์ (สุขภาพแม่และเด็ก, 2557: ออนไลน์) กล่าวว่า เด็กวัยนี้ อยู่ในชั้นที่ 4 ชั้นการคิดแบบเหตุผลเชิง นามธรรม อายุตั้งแต่ 10-12 ปีขึ้นไป

เด็กจะมีความสามารถคิดแก้ปัญหาหรือ สรุปรูปเหตุผลอย่างเป็นระบบ สามารถสรุปเหตุผล นอกเหนือจากข้อมูลที่มีอยู่สามารถเข้าใจความ สัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลตามหลักตรรกศาสตร์ สามารถคิดสมมติฐานหรือความเป็นไปได้ของ เหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างสมเหตุสมผลและสรุปกฎ เกณฑ์จากการตรวจสอบสมมติฐานที่กำหนดขึ้น ด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์

ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการพัฒนาตัวบ่งชี้ ความซื่อสัตย์สุจริตสำหรับนักเรียนชั้นประถม ศึกษาทันทั้งวิธีการเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ประกอบกันเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่มีคุณภาพมาก ยิ่งขึ้น โดยได้ตัวบ่งชี้มาจากผู้เรียนสังเคราะห์ขึ้นเอง โดยใช้เทคนิคการสนทนากลุ่มคัดเลือกพฤติกรรม บ่งชี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์ สุจริตสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

หนองบัวลำภู เขต 2

2. เพื่อสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2 ที่มีคุณภาพ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ตัวบ่งชี้ ที่จะนำไปใช้ในการสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์สุจริต
2. ได้แบบวัดความซื่อสัตย์สุจริตที่มีคุณภาพสามารถนำไปใช้วัดกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 6,825 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2 จำนวน 35 โรงเรียน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 600 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปสูตรของ Taro Yamane โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (บุญชม ศรีสะอาด, 2547: 194)

2. ด้านเนื้อหา

ด้านเนื้อหาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จำนวน 1 ประการ ความซื่อสัตย์สุจริต ที่มี 2 ตัวบ่งชี้ กระทรวงศึกษาธิการ (2553: 14) คือประพฤติตรงตามความเป็นจริง ต่อตนเองทั้งกาย วาจา ใจ ประพฤติตรงตามความเป็นจริงต่อผู้อื่นทั้งกาย วาจา ใจ จากคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 นี้ สามารถจำแนกพฤติกรรมที่บ่งชี้ถึงการมีความซื่อสัตย์สุจริตได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ความซื่อสัตย์สุจริตต่อบุคคลอื่น ความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ และความซื่อสัตย์สุจริตต่อชุมชนและสังคม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถามหาพฤติกรรมบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริตแบบปลายเปิด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามตัวบ่งชี้ที่ได้จากการศึกษาแนวทางและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อระดมความคิดเห็นหาพฤติกรรมตัวบ่งชี้จากนักเรียนโรงเรียนบ้านโคกกะทอจำนวน 9 คน และโรงเรียนบ้านกอกคอกกโพธิ์จำนวน 9 คน รวม 18 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ผ่านการรับรองเป็นโรงเรียนสุจริต

ผลการวิจัย

ระยะที่ 1 ผลการพัฒนาตัวบ่งชี้ความซื่อสัตย์สุจริต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2 ดังนี้

1.1 ผลการศึกษาเอกสารและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาสังเคราะห์องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริต ออกมาได้ทั้งหมด 4 องค์ประกอบ ได้แก่ ความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง ความซื่อสัตย์สุจริตต่อบุคคลอื่น ความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ และความซื่อสัตย์สุจริตต่อชุมชนและสังคม

1.2 ผลการหาพฤติกรรมบ่งชี้โดยการ จัดสนทนากลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ ประถม ศึกษาปีที่ 4-6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 จำนวน 18 คนซึ่งเป็นตัวแทนจาก 2 โรงเรียน จาก โรงเรียนสุจริต จากการสนทนากลุ่มสามารถสรุป ตัวพฤติกรรมบ่งชี้ได้ 117 ตัวบ่งชี้ และจากนั้นจัด พฤติกรรมบ่งชี้เข้ากลุ่มที่มีความหมายใกล้เคียงตัว บ่งชี้ที่ได้จากนิยามศัพท์เฉพาะทั้ง 4 องค์ประกอบ เกิดเป็น 16 ตัวบ่งชี้

ระยะที่ 2 การสร้างแบบวัดด้านความ เชื่อสัจธรรมสุจริต สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถม ศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม ศึกษาหนองบัวลำภู เขต 2 ดังนี้

2.1 ผลการคัดเลือกพฤติกรรมบ่งชี้โดย ผู้เชี่ยวชาญ ได้ตัวบ่งชี้ที่ประกอบด้วย 16 ตัวบ่งชี้ 96 พฤติกรรมตัวบ่งชี้

2.2 ผลการหาค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ ระหว่าง .293- .666 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้ง ฉบับ เท่ากับ .975

2.3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิง ยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) มี ค่าน้ำหนักองค์ประกอบตัวบ่งชี้ความเชื่อสัจธรรมสุจริต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2 มีค่าเป็นบวก ตั้งแต่ 0.862-0.953 มีนัย สำคัญทางสถิติ .01 ทุกค่า โดยค่าน้ำหนักขององค์ ประกอบเรียงจากมากไปหาน้อยคือ องค์ประกอบ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อบุคคลอื่น ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อหน้าที่ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อชุมชนและ สังคม และ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อตนเอง มีน้ำ หนักองค์ประกอบเท่ากับ 0.953, 0.946, 0.923 และ 0.862 ตามลำดับ ซึ่งในแต่ละองค์ประกอบ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตด้านต่าง ๆ มีความแปรผันร่วม กับองค์ประกอบตัวบ่งชี้ความเชื่อสัจธรรมสุจริต นั้น

คือ องค์ประกอบความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อบุคคลอื่น มีความสำคัญมากที่สุด ขณะที่องค์ประกอบ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อตนเองมีความสำคัญต่อ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตน้อยที่สุด ดัชนีวัดระดับความ กลมกลืนระหว่างโมเดลกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ได้ค่า ไค-สแควร์ เท่ากับ 109.178 $P = 0.0626$ ที่องศาอิสระ (df) 88 ค่า CFI = 0.998 ค่า RMSEA = 0.020 ค่า SRMR = 0.016 ค่า $\chi^2/df = 1.2406$ แสดงว่าโมเดลมีความตรงเชิง โครงสร้าง

2.4 ได้แบบวัดความเชื่อสัจธรรมสุจริตที่ ประกอบไปด้วย 4 องค์ประกอบ 96 ข้อคำถาม ที่มีคุณภาพ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาตัวบ่งชี้ ความเชื่อสัจธรรมสุจริตนักเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา หนองบัวลำภู เขต 2 โดยนักเรียนเขียน แบบสอบถามแบบปลายเปิดโดยใช้เทคนิคการ สนทนากลุ่ม และให้ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจสอบ ความสอดคล้องของเนื้อหาการหาค่าอำนาจ จำแนก และค่าความเชื่อมั่นรวมทั้งการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยัน ทำให้ได้ตัวบ่งชี้ทั้ง 4 องค์ประกอบ 16 ตัวบ่งชี้ และ 96 พฤติกรรม บ่งชี้ องค์ประกอบทั้ง 4 องค์ประกอบคือ ความ เชื่อสัจธรรมสุจริตต่อตนเอง ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อบุคคลอื่น ความเชื่อสัจธรรมสุจริตต่อหน้าที่ และความ เชื่อสัจธรรมสุจริตต่อชุมชนและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ แนวคิดเรื่ององค์ประกอบของความเชื่อสัจธรรมสุจริต ของ วินัย พัฒนรัฐและคณะ (ม.ป.ป: 8) กระมล ทองธรรมชาติ (2535: 21) กรมวิชาการ (2545: 14) กรมวิชาการ (2548: 129) ต่างก็กล่าวไว้ว่า ความเชื่อสัจธรรมสุจริตควรประกอบไปด้วย 4 องค์ ประกอบนี้ ผู้วิจัยนำเสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อตนเอง มีตัวบ่งชี้ ได้แก่ การประพฤติตนอย่างเหมาะสมและตรงไปตรงมา มีความตั้งใจจริงที่จะทำสิ่งที่ตั้งใจไว้ ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ การทำความดีตามที่ตนเองตั้งใจไว้ ไม่ทำผิดโดยที่คิดว่าคนอื่นไม่รู้ และความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี มีความละเอียดและเกรงกลัวต่อความผิดที่ตนเองกระทำ ตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุด คือ การทำความดีตามที่ตนเองตั้งใจไว้ ไม่ทำผิดโดยที่คิดว่าคนอื่นไม่รู้ ซึ่งสอดคล้องกับ ธรรมะ ทอฆธรรมาชาติ (2535: 21) ได้กล่าวถึงความ ซื่อสัตย์ต่อตนเองไว้คือ มีความตั้งใจมั่นว่าจะไม่หลอกหลวงตนเอง ตั้งใจกระทำแต่สิ่งที่ดี เคารพเกียรติและศักดิ์ศรีของตนเอง มีความละเอียดซื่อ ความกลัวบาป ถือคติว่า “ความชั่วไม่ทำไม่ได้เป็นดีแม้ไม่มีใครเห็น ตนเองก็รู้แก่ใจตนเอง” ไม่ยอมทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องไม่ว่าอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ดังนั้นการทำความดีตามที่ตนเองตั้งใจไว้ ไม่ทำผิดโดยที่คิดว่าคนอื่นไม่รู้จึงมีความสำคัญที่สุด

2. องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อบุคคลอื่น มีตัวบ่งชี้ ได้แก่ การประพฤติปฏิบัติตนด้วยความจริงใจต่อผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง มีความซื่อตรงต่อผู้อื่น ได้แก่ เพื่อน ครู บิดามารดา ญาติพี่น้อง และผู้มีพระคุณอื่น ๆ และมีความบริสุทธิ์ใจต่อผู้อื่น ได้แก่ เพื่อน ครู บิดามารดา ญาติพี่น้อง และผู้มีพระคุณอื่น ๆ ตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุดคือ การประพฤติปฏิบัติตนด้วยความจริงใจต่อผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง แสดงให้เห็นว่า ความจริงใจต่อผู้อื่นนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่งไม่ว่าทั้งต่อหน้าและลับหลังซึ่งสอดคล้องกับ วินัย พัฒนรัฐ (ม.ป.ป.: 8) ได้กล่าวถึงความซื่อสัตย์ต่อผู้อื่น ได้แก่ ความจริงใจต่อผู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับเราโดยพูดและกระทำต่อบุคคลเหล่านั้นด้วยความจริงใจ ไม่แสดงตนในลักษณะที่เรียกว่า หน้าไหว้หลังหลอก ดังนั้นการประพฤติ

ปฏิบัติตนด้วยความจริงใจต่อผู้อื่น ทั้งต่อหน้าและลับหลัง จึงมีความสำคัญที่สุด

3. องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ มีตัวบ่งชี้ ได้แก่ การประพฤติตนในการทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ ไม่ใช้อำนาจหน้าที่หาประโยชน์ใส่ตน และปฏิบัติตนตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนให้ดีที่สุด ตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุดคือ ไม่ใช้อำนาจหน้าที่หาประโยชน์ใส่ตน แสดงว่า มีความพึงพอใจในหน้าที่ที่ปฏิบัติ ทำงานในหน้าที่จนสำเร็จลุล่วง ทันเวลา มีความตรงต่อเวลาในการทำงาน ไม่แสวงหาผลประโยชน์ใส่ตน ไม่เห็นแก่ตัว สอดคล้องกับ ปัญญา สละทองตรง (2540: 1) กล่าวว่าความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ คือ ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุดด้วยความขยันหมั่นเพียร ไม่หลีกเลี่ยง ไม่คดโกง มีความรับผิดชอบต่องานที่ตนนั้นและทำให้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดีได้ผลสมความมุ่งหมาย ดังนั้นการไม่ใช้อำนาจหน้าที่หาประโยชน์ใส่ตน จึงมีความสำคัญที่สุด

4. องค์ประกอบความซื่อสัตย์สุจริตต่อชุมชนและสังคม มีตัวบ่งชี้ ได้แก่ การประพฤติตนอย่างถูกต้องเหมาะสม ไม่ทำความเดือดร้อนให้แก่ชุมชนและสังคม และประพฤติตนตามกฎหมาย ตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุดคือ การประพฤติตนอย่างถูกต้องเหมาะสม ไม่ทำความเดือดร้อนให้แก่ชุมชนและสังคม ประพฤติตนตามกฎหมาย มีความรักในชาติ ศาสน์ กษัตริย์ รักษาสมบัติชุมชนส่วนรวม และยึดมั่นประเพณีของชุมชนและให้ความร่วมมือการทำงานต่อสังคม ตัวบ่งชี้ที่มีน้ำหนักองค์ประกอบสูงสุดคือ การประพฤติตนอย่างถูกต้องเหมาะสม ไม่เป็นทาสของแหล่งมั่วสุมอบายมุขทุกชนิดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมไม่ทำผิดศีลธรรม มีความพอเพียง สอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2545: 157) กล่าว

ไว้ว่า การมีความจริงใจต่อผู้อื่น การไม่ทุจริต การช่วยเหลือสังคมดูแลสมบัติส่วนรวมเสียสละเพื่อส่วนรวม มีความจริงใจต่อผู้อื่น ดังนั้นการประพฤติตนอย่างถูกต้องเหมาะสมจึงมีความสำคัญที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การที่จะให้นักเรียนมีความซื่อสัตย์สุจริตนั้น ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้ผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นครูโรงเรียนผู้ปกครองและชุมชนควรนำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อวัดความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

1.2 ควรมีการพัฒนาตัวบ่งชี้และพิจารณาถึงการสร้างแบบวัดความซื่อสัตย์สุจริตในนักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ เนื่องจากธรรมชาติของนักเรียนแต่ละช่วงชั้นไม่เหมือนกัน

1.3 ผู้บริหารควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ ไปใช้เป็นแนวทางในการวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในงานวิชาการในเรื่องอื่น ๆ ด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การพัฒนาตัวบ่งชี้ในครั้งนี้ได้ตัวบ่งชี้ที่มาจากนักเรียนนำมาพัฒนาเท่านั้น ดังนั้นจึงควรให้บุคคลที่มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา บุคคลอื่น เช่น ครู ผู้ปกครอง ผู้บริหาร และศิษย์เก่า ได้ให้เป็นผู้เขียนตัวบ่งชี้อื่น ๆ ด้วย

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความซื่อสัตย์สุจริตของนักเรียนกับผลการเรียนของนักเรียน เพื่อหาคุณภาพของนักเรียนในโรงเรียน

2.3 หากจะมีการพัฒนาตัวบ่งชี้ในเรื่องอื่น ๆ ผู้วิจัยท่านอื่นอาจนำแนวทางนี้ไปประยุกต์ใช้ได้

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ. (2528). *จริยศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมพล ท่องธรรมชาติ. (2535). *หนังสือเรียนสังคมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- แจ่มลิริ ศรีภูไฟ. (2551). *การพัฒนาแบบวัดความซื่อสัตย์และแบบวัดความประหยัด สำหรับนักเรียน การศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วงชั้น ที่ 3-4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- วินัย พัฒนรัฐ และคณะ. (ม.ป.ป.). *แบบเรียนมาตรฐานฉบับพิเศษเน้นกระบวนการกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประสานมิตร.
- สุขภาพแม่และเด็ก. (2557). *พัฒนาการทางปัญญาของเด็กในแต่ละช่วงวัย*. <<http://www.todayhealth.org/family-health/>> 13 สิงหาคม, 2557.

- บุญฤทธิ มินทรวงศ์. (2546). การสร้างแบบสอบวัดจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปัญญา สละทองตรง. (2540). *ธรรมคดี*. กรุงเทพฯ: การศาสนา,
- พวงพันธ์ โพธิ์ศรี. (2555). การสร้างแบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านความซื่อสัตย์สุจริต สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตมหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พิชิต ฤทธิจรรยา. (2552). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: เฮ้าส์ ออฟ เคอร์ มีสท์.
- ประไพ ประดิษฐ์สุขถาวร. (2557). *คุณธรรมพื้นฐานเรื่องซื่อสัตย์*. <<http://taamkru.com/th>>. 13 สิงหาคม.
- อุไร บุญทน. (2545). *การพัฒนาแบบวัดความซื่อสัตย์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุบลราชธานี: สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.